

DE MOORDWIJVEN

SEX ON
THE BEACH

DE COCKTAILMOORDEN **3**

De Moordwijven

Deel 3 in de serie 'De cocktailmoorden'

Sex on the Beach

De Fontein

1

Vier jaar later

Sylvia Lievers bekijkt de sierlijke bloemen- en plantenmotieven aan de buitenkant van het Jugendstilhotel in Bloemendaal. Dit hotel in deze prachtige villa gaat haar redding worden. Ze heeft het laatste deel van haar voorschot opgeofferd aan een verblijf in dit luxehotel en als de inspiratie voor haar nieuwe thriller hier niet komt, komt hij waarschijnlijk nooit meer. Bovendien is het tijd om grote stappen te zetten, want haar geld én haar tijd zijn op en zelfs haar uitgever Samantha begint zich zorgen te maken.

De eigenaren, volgens de foto op de website een knap echtpaar van begin veertig, hebben haar beloofd dat ze een rustige kamer aan de achterkant van het kapitale pand krijgt, inclusief balkon en uitzicht op de prachtige tuin met zwembad, bloemperken, hagen en eeuwenoude bomen. In een week tijd gaat ze hier een stevige impuls geven aan haar nieuwe boek, dat door de uitgever in de aanbiedingscatalogus al juichend is aangekondigd als ‘het beste werk ooit van bestsellerkanon Sylvia Lievers’. Natuurlijk heeft ze bezwaar gemaakt tegen die aanprijzing, het is de goden verzoeken, maar daar heeft Samantha geen boodschap aan. Marketing is klaarblijkelijk een andere discipline dan het schrijven van een loeispannende en intelligente thriller, concludeert Sylvia lijdzaam.

Na de juichende ontvangst van haar eerdere boeken lijkt iedereen te denken, te eisen zelfs, dat het volgende boek automatisch van een nog hoger niveau is. Sylvia kan alleen maar hopen dat ze dat kan waarmaken. Als deze schrijfretraite niet werkt en haar nieuwe boek een flop wordt, moet ze uiteindelijk misschien wel

haar huis verkopen en dat idee is zo pijnlijk dat ze compleet blokkeert. *Niet negatief denken, je gaat dit redden*, spreekt ze zichzelf vermanend toe voordat ze aanbelt.

Vreemd genoeg doet er niemand open. Je zou een hoger serviceniveau verwachten bij een hotel dat dit soort prijzen vraagt. Na een zacht duwtje blijkt de voordeur niet eens afgesloten en stapt ze in een donkere ruimte. Als haar ogen gewend zijn aan het duister constateert ze dat het pand ook vanbinnen prachtig is: de sierlijke bloemvormen zijn consequent doorgevoerd en zijn zelfs gezandstraald in de ramen van de entreehal. Villa Silver is een prachtige klassieke en inspirerende locatie. Hier moet haast wel iets goeds uit voortkomen.

De balie is verlaten en er is ook geen bel te bekennen. ‘Hallo! Is er iemand?’ roept ze. Haar stem klinkt minder zelfverzekerd dan ze van zichzelf gewend is. De druk die ze sinds enige weken voelt uit zich niet alleen mentaal, maar begint ook fysiek effect op haar te krijgen.

‘Gewoon doorlopen!’ Een dame van een jaar of zeventig, gekleed in een neongroen fietspakje, loopt haar met ferme passen voorbij. ‘Dan kom je ze vanzelf tegen.’

Nog voordat Sylvia een woord heeft kunnen zeggen, is ze verdwenen. Haar verbazing wordt nog groter als verderop in de gang een vrouw met kort rood haar verschijnt, die ze herkent als de eigenaresse, die echter meteen weer door een klapdeur verdwijnt.

In de verte klinkt inmiddels een zwaar bonkend geluid. Wordt er in de buurt gebouwd? Of heeft iemand muziek opstaan? Omdat er nog steeds geen receptionist is komen opdagen, loopt Sylvia verder in de richting van het geluid dat gaandeweg harder wordt. Intussen valt haar op dat ook dit deel van het pand prachtig is: op de vloer liggen zwart-witte tegels, en ook aan de wanden zijn tegels bevestigd met subtiele bloempatronen. Sylvia merkt dat ze een beetje verliefd begint te worden op deze villa.

Aarzelend klopt ze op de houten deur waar de muziek vandaan lijkt te komen. Als er na drie klopjes nog geen reactie komt, besluit ze naar binnen te gaan.

In een lege ruimte, die haar aan een balzaal doet denken, staan enkele groepjes jongeren met elkaar te praten. Sylvia schat dat ze rond de twintig zijn. Er zijn meer meisjes dan jongens en over het algemeen zijn het aantrekkelijke types van het soort dat van jongs af aan een abonnement op de orthodontist heeft. Het opvallendste is echter dat ze allemaal een identieke okergele overall dragen. ‘*Casa de papel* in het geel,’ mompelt Sylvia. Nou ja, het is beter dan een jutezak en gelukkig dragen ze geen Salvador Dalí-masker.

Als ze verder doorloopt, begint een van de meisjes hysterisch met haar handen te wapperen alsof Madonna binnen is gekomen. Hoewel, bij die leeftijdsgroep is het vast een jongere artiest die zo’n opwindung teweeg kan brengen. Bij gebrek aan kinderen houdt Sylvia het op haar zevenenzeventigste niet meer zo bij.

Iedereen draait zich naar haar om en alsof het zo gepland was, houdt exact op dat moment ook de muziek ermee op.

‘Hoi,’ zegt Sylvia een tikje verlegen onder alle aandacht.

‘Bent u van TNI?’ vraagt het meisje dat haar als eerste gespot heeft.

‘Van wat?’

‘Van *The Next Influencer* natuurlijk,’ lacht het kind alsof zij, Sylvia, iets doms heeft gezegd.

Sylvia denkt na. Af en toe – oké, vaak – als ze even geen schrijf-inspiratie heeft, opent ze Instagram en gaat ze voor de lol naar de zogenaamde influencers kijken. Iemand van de uitgeverij heeft haar getipt over een paar inspirerende mensen die ze ‘echt moet volgen’. Vaak krijgt ze van zo’n sessie een goed humeur, want die lui zijn zo overdreven bezig met het aanprijzen van zichzelf en van de merken die hen sponsoren dat ze niet in de gaten hebben hoe oppervlakkig ze eigenlijk zijn.

‘Nee, ik ben een hotelgast. Sorry.’

Achter haar klinken stemmen en kort daarna komen twee hoogblonde en broodmagere dames de ruimte in lopen. Hun haren bewegen mee op het ritme van hun stilettohakken. Met lichte bewondering constateert Sylvia dat die hakken minstens zo hoog zijn als die van Annechien van het NOS-journaal. Dat iemand

daar ook in het echte leven op rondloopt had ze niet verwacht. De blondines kijken haar vragend aan.

‘Hoi, ik ben Sylvia Lievers, ik heb hier een kamer geboekt,’ begint ze.

De twee laten simultaan hun mond openvallen. ‘We hadden toch het hele hotel afgehuurd?’ zegt de een tegen de ander alsof Sylvia er niet is.

‘Hebben we ook. Ik ga de manager erbij halen.’

Verbouwereerd kijkt Sylvia de blondine na. Intussen is de andere naar de samengeschoolde groep gele overalls gegaan en leest van het scherm van haar telefoon een lijst met namen voor. Straks even een paar opzoeken op Insta, neemt Sylvia zich voor. De blonde vrouw legt iets uit op een hoog en buitengewoon aanstellerig toontje, doorspekt met overdreven veel Engelse uitdrukkingen.

‘Dit is voor een tv-programma,’ zegt een zware stem achter haar.

Sylvia draait zich om en ziet een man van een jaar of veertig. Het duurt even voordat ze doorheeft dat dit de man is die ze op de website van het hotel heeft gezien. Dat moet een oude foto zijn, want anders heeft hij afgelopen nacht wel heel slecht geslapen.

‘U moet de eigenaar zijn,’ zegt ze en ze steekt haar hand uit. Achter hem duikt de andere hoogblonde vrouw op. Ze kijkt chagrijnig. ‘Zijn er problemen?’ vraagt Sylvia.

‘Wat mij betreft niet,’ broemt hij. ‘Maar deze dame van het mediaproductiebedrijf meent dat ze alle hotelkamers heeft geboekt. Dat klopt niet. Ze heeft alle kamers op één na geboekt: die van u, en u was eerder, dat heb ik haar zojuist uitgelegd.’

Met ferme passen beent de blondine de ruimte in. De eigenaar gaat achter haar aan. ‘Geen naaldhakken hier,’ zegt hij streng, ‘daarvan gaat de houten vloer stuk.’

Zichtbaar geïrriteerd doen de twee hun stiletto's uit.

‘Wat is dit voor een gezelschap?’ vraagt Sylvia als de eigenaar terugkomt.

‘Een auditie voor een wedstrijd op televisie. Ze moeten allerlei opdrachten uitvoeren en als ze slagen mogen ze meedoen aan de tv-show.’

‘Jemig,’ zegt Sylvia. ‘Misschien had u dat vooraf even tegen mij moeten zeggen, dan had ik van mijn boeking af kunnen zien.’

Zijn gezicht betreft. ‘U hebt er vast geen last van. Zal ik u uw kamer laten zien?’

E-book januari 2024

Sex on the Beach is deel 3 in de serie 'De cocktailmoorden'.

Copyright © 2023 Moordwijken

Moordwijken is een schrijverscollectief. Aan dit e-book werkten mee:
Liesbeth van Kempen, Isa Maron, Ingrid Oonincx en Marlen Visser.

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -beeld Bij Barbara

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7034 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7035 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.